

Ἵποθέσατε ὅτι ὁ Πλάτων προχωρεῖ μόνος ἐν μέσῳ πάντων, καὶ ἀναγινώσκει εἰς τὴν οὐρανίαν δέλτον τὴν οἰκογένειαν τῆς Πολιτείας, τὴν ὁποίαν ἀνέφερον. Νομίζεις ὅτι ὁ Ὀμηρος δὲν ἠδύνατο τότε νὰ τοῦ εἰπῇ ἐκ τοῦ θρόνου του.

— Φίλτατε Πλάτων, ἀληθὲς ὑπάρχει ὅτι ὁ πτωχὸς ἐκεῖνος Ὀμηρος, καὶ ὡς αὐτὸς, πάντες οἱ δυστυχεῖς ἀθάνατοι οἱ καθήμενοι κύκλῳ του, δὲν εἶναι ἢ ἀπλοὶ τῆς φύσεως μιμηταί· ἀληθὲς ὑπάρχει ὅτι δὲν εἶναι τορευταί διότι περιγράφουσι κλίνην, οὔτε ἱατροὶ διότι διηγοῦνται ἀσθενοῦς θεραπείαν· ἀλλ' εἶναι ἀληθὲς ὅτι διὰ πλοχῆς λέξεων εἰκονικῶν, ἐπιβοηθουμένων ὑπὸ τοῦ μέτρου καὶ τῆς ἀρμονίας, ἀπλοποιοῦσι τὴν περιγραφομένην ἐπιστήμην· εἶναι ἀληθέστατον ὅτι παρουσιάζουσι μόνον εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν θνητῶν κάτοπτρον τῆς ζωῆς, καὶ ὅτι ἐξαπατῶντες τὰ βλέμματά του ἀπευθύνονται πρὸς τὸ μέρος τῆς ψυχῆς τὸ ἐπιδεκτικὸν πλάνης· ἀλλ' ὦ θεῖε Πλάτων, μεγάλη εἶναι ἡ ἀδυναμία σου νομίζοντος ὡς τὸ ἀσθενέστατον τὸ μέρος ἐκεῖνο τῆς ψυχῆς ἡμῶν τὸ συγκινούμενον καὶ ὑψούμενον, καὶ προτιμῶντος τὸ μέρος τὸ θαρρύνον καὶ καταμετρῶν. Ἡ φαντασία περιλαμβάνει ἐν αὐτῇ τὴν κρίσιν καὶ τὴν μνήμην διότι ἄνευ αὐτῶν δὲν ὑπάρχει. Τί ἄλλο προσελκύει τοὺς ἀνθρώπους εἰμὴ ἡ συγκίνησις; καὶ τί ἄλλο γεννᾷ τὴν συγκίνησιν εἰμὴ ἡ τέχνη; Τῆς δὲ τέχνης διδάσκαλος τίς ἄλλος εἶναι εἰμὴ ὁ Θεός; διότι ὁ ποιητὴς κύριον δὲν ἔχει, πᾶσαι δὲ αἱ λοιπαὶ ἐπιστῆμαι εἶναι διδασκαταὶ ἐκτὸς μόνης τῆς ἐδικῆς του. — Μὲ ἐρωτᾷς, ποίας διδασκαλίας, ποίους νόμους, ποίας γνώσεις ἔδωσα εἰς τὰς πόλεις; οὐδεμίαν ἔδωσα εἰς τὰ ἔθνη, ἀλλὰ μίαν καὶ αἰώνιον ἔδωσα εἰς τὸν κόσμον. Οὐδεμιᾶς πόλεως εἶμαι πολίτης, ἀλλ' εἶμαι πολίτης τοῦ παντός. Αἱ διδασκαλαί σου, οἱ νόμοι σου, αἱ πληροφορίαι σου εἰσὶ καλὰ διὰ μίαν γενεάν καὶ ἓνα λαόν, καὶ μετ' αὐτῶν θνήσκουσιν, ἐνῷ τὰ ἔργα τῆς οὐρανίου τέχνης μένουσι ζῶντα διὰ παντός, καὶ πάντα φέρουσι τοὺς δυστυχεῖς θνητοὺς πρὸς τὸν αἰδίδον νόμον τῆς Ἀγάπης καὶ τῆς Εὐσπλαγχνίας. . .



ΑΙΝΙΓΜΑ.

Πολλοὶ θέλουσι καὶ λέγουσι
Τί χρειάζονται οἱ τόνοι;
Λέξεων τὴν προσφθίαν
Τὴν εὐρίσκει τὸ αὐτί·
Πλεονασμοὶ καὶ ἀφαιρέσεις
Φωνηέντων τί σημαίνουν;
Καὶ τροπαὶ μακρῶν βραχέων
Φλυαρία περιττή. —

Ὅχι, λογιώτατέ μου
Ἐχῶ δίφθογγον οα,
Ταύτην ἔαν μετατρέψῃς
Εἰς μακρὸν καὶ μόνον α,
Κατεβάσῃς καὶ τὸν τόνον
Κατὰ μίαν συλλαβὴν,
Τῆς προτέρας ἐννοίας μου
Μὲ ἀρπάζεις τὴν τιμὴν,
Κ' ἐνῷ εὐρίσκόμην πρῶτον
Μεταξὺ τῶν ἰσχυρῶν
Τῆς Κριμαίας μαχητῶν,
Ἐξαφνα μὲ μετατρέπεις
Κι' ὡς ἐπίθετον ἀνήκω,
Εἰς πολλοὺς τῆς γῆς παροίκους,
Πρὸ καὶ μέλλοντας κατοίκους,
(Μὲ συμπάθετο) κ' εἰς ὑμᾶς.
ὑπὸ Ν. Σ.

ΓΝΩΜΙΚΑ.

Μέγα δυστύχημα εἶναι τὸ νὰ μὴ ἔχη τις ἀρχοῦν πνεῦμα ὅπως ὁμιλῇ καλῶς, καὶ ἀρκοῦσαν κρίσιν ὅπως σιωπᾷ.

Κάλλιον νὰ ἐκτεθῇς εἰς τὴν ἀχαριστίαν, παρά νὰ ἀφήσῃς ἀβοήθητον ἄνθρωπον πάσχοντα.

Τὸ χλευάζειν εἶναι πολλάκις ἀνάξιον πνεύματος.

Ἐὰν μετὰ προσοχῆς ἐξετάσῃς τοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ τῶν ὁποίων τὸ στόμα ποτὲ δι' οὐδένα ἐξέρχεται ἔπαινος, τοὺς πάντοτε κατηγοροῦντας καὶ μὴ εὐχαριστομένους ἀπὸ κανένα, θὰ ἴδῃς ὅτι αὐτοὶ οἱ ἴδιοι οὐδένα εὐχαριστοῦν.

Ὅταν ἀνάγνωσμά τι σοῦ ὑφάνῃ τὸ πνεῦμα, καὶ σοῦ ἐμπνέῃ αἰσθήματα εὐγενῆ καὶ γενναῖα, μὴ ζητεῖ ἄλλον κανόνα διὰ νὰ κρίνῃς τὸ σύγγραμμα· εἶναι καλὸν καὶ καλοῦ συγγραφέως.

ΛΑΒΥΡΙΝΘ.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ.

Ὁ Ἐρυθρὸς Πειρατής. συνέχεια. — Ἡ Λευκὴ Βωλιού, διήγημα Ἀλεξάνδρου Δουμά. — Ἡ Κυριακὴ τῶν Βαίων, διήγημα Ἰθικόν. — Περὶ Ἀνατροφῆς τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων, περὶ Ῥοδίων, συνέχεια. — Ὁ Μέγας Δοῦξ Κωνσταντῖνος. — Ὁ Οὐρανὸς τοῦ Ὀμήρου ἐκ τῶν τοῦ Βινύ. — Γνωμικά. — Αἶνιγμα.
Βιβλιογραφία. — Ὁ Μέγας Δοῦξ Κωνσταντῖνος.